

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8704116739
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8704116739.23

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobkyne: E.. U. Q., správkyne konkurznej podstaty úpadcu Liehofruct White Lady s.r.o. v konkurze, Levoča, Pri Likérke č. 1, IČO: 31 710 891, zastúpenej JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou, so sídlom Hlavná 25, Košice, proti žalovanému: 1/ X.. Š. Z., M. Z.. A.Š. X, Z., zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, 2/ F.. V. Z., M. Š.R. XXX/XX, H., o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 2/ rade proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. 12C/226/2004-1853 zo dňa 28.5.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje uznesenie.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) konanie zastavil a žalovaným v 1/ a 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Súd prvej inštancie predmetné uznesenie odôvodnil tým, že žalobkyňa dňa 12.4.2019 zobrala žalobu späť a žiadala, aby súd konanie zastavil a navrhla náhradu trov konania nepriznať žiadnej zo strán konania. Žalovaný v 1/ rade so späťvzatím žaloby súhlasil písomným podaním zo dňa 23.5.2019. Žalovaná v 2/ rade so späťvzatím žaloby písomným podaním zo dňa 17.4.2019 nesúhlasila z dôvodu, že existujú právoplatné uznesenia Špecializovaného trestného súdu a Najvyššieho súdu SR, ktoré konštatujú neúčinné začatie trestného stíhania voči jej osobe. Mala preto za to, že žalobcovi už 15 rokov muselo byť jasné, že išlo o vymyslenú, účelovo vykonštruovanú a na jej osobu zameranú žalobu, pričom dôvod a titul sumy žalobca ani nezdôvodnil.

Súd prvej inštancie dôvody nesúhlasu žalovanej so späťvzatím žaloby vyhodnotil ako dôvody, ktoré nemajú charakter vážnych dôvodov, pre ktoré by súd mal v konaní pokračovať, a preto konanie podľa § 146 ods. 1 CSP zastavil. Súd prvej inštancie uviedol, že prihliadol ku skutkovým okolnostiam prípadu a povahe uplatňovaného nároku, zhodnotil možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami s dopadom na postavenie strán, pričom dospel k záveru, že zastavením konania sa hmotnoprávne postavenie žalovanej 2/ nezmení, nedôjde k ohrozeniu jej práv a právom chránených záujmov a zastavenie konania nebude mať pre ňu žiadne nepriaznivé dôsledky. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 256 CSP, pričom pri rozhodovaní skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách a keďže žalobca zobral žalobu späť bez udania dôvodu, mal súd prvej inštancie za to, že neexistuje dôvod, aby súd žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná v 2/ rade. Dôvody odvolania doplnila podaním zo dňa 12.7.2019, v ktorom namietala existenciu inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázala na to, že elektronický dokument s označením späťvzatie žaloby bol podpísaný V. A., pričom zo spisového materiálu nie je zrejmé, či táto osoba bola žalobkyňou splnomocnená na podanie späťvzatia, prípadne či bola splnomocnená právnou zástupkyňou žalobkyne. Čo sa týka dôvodu, pre ktorý so späťvzatím nesúhlasila, uviedla, že žalobkyňa už 15 rokov má vedomosť o tom, že ide o vymyslenú, účelovo vykonštruovanú žalobu, pričom doteraz nedošlo k uvedeniu dôvodu ani špecifikácii a určeniu titulu nárokovanej sumy. Mala za to, že správkyňa konkurznej podstaty nezákonne doplnila pohľadávku voči žalovaným do súpisu konkurznej podstaty a teda svojimi vykonštruovanými a nepravdivými tvrdeniami vedie voči žalovaným súdne konanie už 20 rokov, pričom úpadca neevidoval voči žalovaným žiadnu pohľadávku a títo s ním nemali žiadny zmluvný vzťah. Uviedla, že zo spisového materiálu jasne vyplýva, že žalovaní stavebnej firme riadne a preukázateľne zaplatili v reálnom čase za vykonané práce. Taktiež namietala, že súčasťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zmienka o existencii uznesenia Špecializovaného trestného súdu o vrátení veci prokurátorovi na došetrenie, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu SR o zamietnutí sťažnosti prokurátora o neúčinnom začatí trestného stíhania voči osobe žalovanej v 2/ rade a tiež list Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s návrhom na zastavenie trestného stíhania zo strany policajného orgánu na žalovanú v 2/ rade. Namietala, že celé konanie je založené iba na tvrdení žalobkyne, že žalovaní získali neoprávnený prospech v celkovej sume 1,9 milióna Sk tak, že stavebné práce vykonané stavebnou firmou F. J. na rodinnom dome v H., na ul. Š. č. XX, boli vyfakturované a uhradené úpadcom a stalo sa to údajne na pokyn žalovanej v 2/ rade, pretože v tom čase vykonávala funkciu riaditeľky U. Ú. v H.. Poukázala na to, že žalobkyňa od začiatku neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala v 15-ročnom spore svoje tvrdenia. Namietala jednak pasívnu legitimáciu ako aj aktívnu legitimáciu strán sporu. Poukázala na výpoveď F. J. na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom v Poprade v trestnej veci vedenej pod sp.zn. 5T/74/2006, v ktorej tento svedok uviedol, že faktúry znejúce na rekonštrukciu rodinného domu boli zákazníkom uhradené a nemal vedomie, aby tomu bolo inak. Žalovaná v 2/ rade zároveň poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 4K/146/1999-635 z 21.9.2010, v ktorom jej bola uložená povinnosť podať do 31 dní od doručenia uznesenia žalobu na vylúčenie pohľadávky v hodnote 1.900.000 Sk s príslušenstvom zo súpisu konkurznej podstaty, pričom uvedenú žalobu žalovaná v 2/ rade v súdom stanovenej lehote podala a Krajský súd v Košiciach uznesením 4Cbi/6/2010-49 z 23.5.2011 v spojení s rozsudkom č.k. 4Cbi/6/2010-44 z 18.4.2011 vylúčil uvedenú pohľadávku zo súpisu konkurznej podstaty a uviedol, že pokiaľ by aj za stavebné práce úpadca F. J. zaplatil a tento riadne práce pre úpadcu nevykonal, obohatil by sa na úkor úpadcu F. J. a nie žalobcovia. Čo sa týka námietky premlčania, k uvedenej uviedla, že námietku vzniesla pri svojom prvotnom písomnom vyjadrení dňa 30.9.2004, preto o nej súd vedel už viac ako 15 rokov a preto nemôže byť považovaná za uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby odvolací súd zrušil výrok I. napadnutého uznesenia, nariadil súdu prvej inštancie pokračovať v konaní a priznať žalovanej trovy konania

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a § 380 CSP, v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

5. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

6. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. Späťvzatie žaloby predstavuje jednostranný procesný úkon žalobcu, ktorým prejavuje svoju vôľu nepokračovať ďalej v konaní, následkom čoho je zastavenie konania, a to bez meritórneho rozhodnutia. Súd je povinný rešpektovať procesný úkon žalobcu a zastaviť konanie s výnimkou prípadu, ak žalovaný z dôležitých dôvodov nesúhlasí so späťvzatím žaloby. Tieto dôvody je žalovaný povinný uviesť vo vyjadrení k späťvzatiu žaloby. Je na posúdení súdu, či žalovaným uvádzané dôvody vyhodnotí ako vážne, a to s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu, pričom prihliadne jednak na skutkové

a právne špecifiká, povahu žalobou uplatneného nároku, ale aj možné dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a na mieru a závažnosť ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaného. Dôvod nesúhlasu žalovaný musí jednak vo svojom podaní tvrdiť, ale zároveň ho musí aj preukázať.

8. Žalovaná v 2/ rade svoj nesúhlas so späťvzatím odôvodnila existenciou rozhodnutí v trestnom konaní voči nej ako obvinenej, a to uznesenia Špecializovaného trestného súdu o vrátení vecí prokurátorovi na došetrenie, uznesenia Najvyššieho súdu SR o zamietnutí sťažnosti prokurátora o neúčinnom začatí trestného stíhania a tiež listom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s návrhom na zastavenie trestného stíhania voči žalovanej v 2/ rade zo strany policajného orgánu. Taktiež poukázala na to, že predmetný spor sa vedie od roku 2004 na základe skutočností vykonštruovaných správkyňou konkurznej podstaty spoločnosti Liehofruct White Lady s.r.o. a mala za to, že táto v konaní neuniesla bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno. Taktiež uviedla, že už pri svojom prvom úkone vzniesla námietku premlčania a preto má za to, že žaloba mala byť zamietnutá už na začiatku konania vo veci.

9. Súd prvej inštancie sa predmetnými dôvodmi žalovanej v 2/ rade v napadnutom rozhodnutí zaoberal a dostatočne jasne a presvedčivo zdôvodnil, z akých dôvodov nepovažuje skutočnosť tvrdené žalovanou v 2/ rade za vážne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukazuje na rozhodnutia iných súdov, ktoré sa zaoberali vážnymi dôvodmi nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/136/2010 konštatoval, že „Späťvzatie žaloby (návrhu na začatie konania) je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp občianskeho súdneho konania). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd dospeje k záveru o dôvodnosti požiadavky na prejednanie a rozhodnutie veci, môže v konaní pokračovať podľa § 96 ods. 2 O.s.p., v opačnom prípade konanie zastaví.“

11. Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp.zn. 30Cdo/1171/2002 konštatoval: „Vážnym dôvodom pre nepripustenie späťvzatia žaloby je spravidla okolnosť, z ktorej možno dôvodiť, že späťvzatím návrhu je žalovaný ohrozený vo svojich oprávnených záujmoch, napríklad preto, že v prípade späťvzatia a následného zastavenia konania by sa už sám nemohol s úspechom domáhať rozhodnutia o spornom nároku“

12. Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp.zn. 28Cdo/162/2002 uviedol: „Za vážny dôvod nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby na vypratanie bytu nemožno považovať okolnosť, že súbežne s týmto občianskoprávnym konaním prebieha trestné konanie proti žalovanému pre trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru“

13. Dôvody uvádzané žalovanou v 2/ rade, pre ktoré nesúhlasila so späťvzatím žaloby, ani odvolací súd nevyhodnotil ako vážne, teda spôsobilé na rozhodnutie o nepripustení späťvzatia žaloby. Čo sa týka jej námietky, že žalobca za 15 rokov neuniesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, posúdenie uvedených skutočností patrí do kompetencie súdu a od ich preukázania závisí rozhodnutie vo veci samej. Subjektívne závery žalovanej v 2/ rade o uvedených skutočnostiach nie sú spôsobilé na ich posúdenie ako vážneho dôvodu na nesúhlas so späťvzatím.

14. Čo sa týka trestného konania vedeného voči žalovanej 2/, k uvedenému odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 28Cdo/162/2002, v ktorom bolo

konštatované, že ani súbežne vedené trestné konanie voči žalovanému sa nepovažuje za vážny dôvod pre nesúhlas so späťvzatím žaloby.

15. Taktiež je nevyhnutné poukázať na to, že žalovaná v 2.rade nešpecifikovala žiadne konkrétne práva, ktoré by jej mali byť porušené rozhodnutím o zastavení konania, preto odvolací súd nemal za preukázané, že zastavením konania by žalovaná v 2.rade bola ohrozená na svojich právach a právom chránených záujmoch.

16. V predmetnom konaní bola rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 12C/226/2004-1044 zo dňa 6.2.2014 žaloba zamietnutá. Rozsudkom sp.zn. 13Co/67/2014 zo dňa 12.3.2015 Krajský súd v Prešove rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovaným povinnosť uhradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 38.584,61 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 9.9.2004 až do zaplatenia a náhradu trov konania žalobcovi nepriznal. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením, č.k. 1Cdo/266/2015 zo dňa 12.7.2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 13Co/67/2014 z 12.3.2015 a v rozsahu zrušenia vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/80/2017-1536 zo dňa 8.2.2018 bol zrušený rozsudok Okresného súdu Poprad, č.k. 12C/226/2004-1044 zo dňa 6.2.2014 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 38.584,61 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania od 9.9.2004 do zaplatenia v znení dopĺňacieho rozsudku zo 6.2.2014, ako aj vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia bol vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť sa vysporiadať s možnosťou/nemožnosťou aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, ako aj posúdiť presný začiatok plynutia premlčacej lehoty v súlade s reálnou možnosťou daný nárok žalovať po zohľadnení skutočností, na ktoré poukázal odvolací súd v rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené nemožno konštatovať, že akékoľvek právo alebo právom chránený záujem žalovanej v 2/ rade bol porušený, keďže konanie o merite veci nebolo v štádiu, kedy by zastavenie konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi malo dopad na postavenie strán sporu.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd posúdil dôvody žalovanej v 2/ rade, ktoré označila za vážne, ako dôvody, ktoré neboli spôsobilé zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov žalovanej v 2/ rade, a teda neboli spôsobilé na rozhodnutie o neprípustení späťvzatia žaloby, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne.

18. Odvolací súd uznesením zo dňa 17.10.2019, č.k. 15Co/53/2019-1918 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, č.k. 12C/226/2004-1853 zo dňa 28.5.2019, ktorým bolo konanie zastavené. Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 23.2.2022, sp.zn. 1Cdo/49/2020 zrušil uvedené uznesenie odvolacieho súdu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti s povinnosťou vysporiadať sa so všetkými námietkami odvolateľky.

19. K odvolacej námietke žalovanej v 2/ rade spočívajúcej v tvrdení, že elektronický dokument - späťvzatie žaloby bol podpísaný V. A., pričom nie je zrejmé, či táto osoba mala na takýto úkon oprávnenie, odvolací súd dáva do pozornosti obsah spisu od č.l. 1828 do č.l. 1916, v ktorej časti namietanej skutočnosti venoval odvolací súd náležitú pozornosť. Bolo zistené, že dňa 15.4.2019 bolo doručené Okresnému súdu Poprad v predmetnej veci podanie právnej zástupkyne žalobcu datované dňom 12.4.2019 obsahujúce späťvzatie žaloby, návrh na zastavenie konania a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 17.4.2019. Podanie bolo doručené elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom V. A.. Platnosť podpisu odosielateľa bola overená v súlade so zákonom č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na výzvu odvolacieho súdu o oprávnenosti V. A. elektronicky odoslať písomnosť, resp. prijímať elektronické podania v advokátskej kancelárii zástupkyne žalobcu F. E. V., s.r.o. bolo predložené oznámenie zástupkyne žalobcu z 15.10.2019, že X. V. A. je zamestnancom kancelárie a má úplný prístup do elektronickej schránky (č.l. 1886, 1899). Prílohou oznámenia bol zoznam oprávnených osôb s prístupom do schránky kancelárie (č.l. 1906, 1914, 1900), kde v druhom poradí je uvedená V. A. ako osoba s úplným prístupom do celej schránky s platnosťou od 20.9.2018. Z uvedeného vyplýva, že zamestnankyňa právnej zástupkyne žalobcu vykonávala iba administratívny úkon - zaslanie späťvzatia žaloby v mene zástupkyne žalobcu v rozsahu svojho oprávnenia, pričom samotný úkon späťvzatia žaloby bol vykonaný zástupkyňou žalobcu v rozsahu oprávnenia na zastupovanie. Napriek tomu, že žalovaná v 2/ rade namietala neúčinnosť tohto právneho úkonu žalobcu v zastúpení, reagovala na úkon nesúhlasom so späťvzatím rozsiahlou argumentáciou, čím svoje predchádzajúce tvrdenie prinajmenšom spochybuje.

20. Navyše reagujúc na výzvu odvolacieho súdu právna zástupkyňa žalobkyne podaním zo dňa 4.9.2019 doručeným odvolaciu súdu elektronicky (č.l. 1886) s overeným podpisom (č.l. 1890) okrem iného uviedla, že na späťvzatie návrhu trvá a žiada, aby súd konanie zastavil. Rovnako skutočnosť, že trvá na späťvzatie návrhu a žiada zastaviť konanie potvrdila aj v podaní zo dňa 15.10.2019 (č.l. 1912), ktoré je opatrené jej vlastnoručným podpisom a bolo odvolaciu súdu zaslané poštou. V tomto podaní zároveň oznámila, že V. A., ktorá elektronicky podpísala späťvzatie návrhu, je jej zamestnancom a má úplný prístup do elektronickej schránky.

21. Ako dôvody nesúhlasu uviedla žalovaná v 2/ rade skutočnosti súvisiace s meritom veci, teda vecné námietky, ktoré uvádzala v priebehu konania ako obranu proti žalobe (uhradené faktúry, nedostatok pasívnej a aktívnej legitímácie, dôvodná námietka premlčania, nesprávny postup v konkurznom konaní, priebeh trestného konania). Takéto dôvody vyhodnotil odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ako nie vážne (§ 146 ods. 1 CSP), pričom nejde ani o spor, ktorého výsledkom by bolo usporiadanie vzťahov medzi stranami, ktorý vyplýva z osobitného predpisu (§ 146 ods. 2 CSP). Meritórny výsledok sporu v prípade zamietnutia žaloby, k čomu odvolacie námietky žalovanej v 2/ rade smerujú, by z pohľadu postavenia žalovanej v 2/ rade bol v jej právnom postavení rovnaký, ako výsledok dosiahnutý zastavením konania. Obom žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, preto celková dĺžka konania neukrátila žalovaných na tomto práve v prípade zastavenia konania.

22. Žalovaná v 2/ rade v odvolaní neuviedla, aké závažné etické, morálne, ekonomické, či iné dôsledky má rozhodnutie súdu prvej inštancie na jej život, ku ktorým dôvodom by bolo možné prihliadať. Nie bez významu je aj skutočnosť, že voči žalovanej 2/ sa viedlo tiež trestné konanie.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že aj odvolací súd posúdil dôvody žalovanej, ktoré označila za vážne ako dôvody, ktoré neboli spôsobilé zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov žalovanej v 2/ rade, a teda neboli spôsobilé pre rozhodnutie o nepripustení späťvzatia žaloby, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne a preto ho potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania, ako aj dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 257 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, teda by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v 2/ rade, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. V prvoinštančnom konaní však bola náhrada trov konania priznaná žalovaným v 1/ a 2/ rade voči žalobkyňi, ktorá zavinila zastavenie konania. V dovolacom konaní bolo uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.10.2019 č.k. 15Co/53/2019-1918 dovolacím súdom zrušené, čím vlastne bolo námietkam žalovanej v 2/ rade vyhovené a teda možno uzavrieť, že trovy dovolacieho konania by patrili žalovanej v 2/ rade. V tomto kontexte potom pre neúspech žalovanej v 2/ rade v odvolacom konaní, ale úspech v dovolacom konaní by prichádzal do úvahy § 255 ods. 2 CSP, avšak vzhľadom na charakter sporu a predovšetkým skutočnosť, že zastavenie tohto konania trvajúceho od roku 2004 zapríčinila späťvzatím žaloby bez udania dôvodu žalujúca strana, odvolací súd náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania stranám sporu nepriznal, pričom tieto skutočnosti považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).